

въ отдѣлни мѣста може да се говори за подражание, макаръ да е съвсемъ естествено по-младиятъ да върви по следитѣ на по-опитния и по-голѣмия.

Едно трѣбва да се приеме: силниятъ поетикъ, който е далъ Мицкѣевичъ на Славейкова за създаването на „Кървава пѣсенъ“ — той е намѣрилъ въ „Панъ Тадеушъ“ ясенъ изразъ на онова, къмъ което смѣтно се е домогвалъ. Мицкѣевичъ го оплодява съ идеята да напише — по неговъ образецъ — голѣмъ епосъ и за своята родина.

ДОМАШНИ ВЛИЯНИЯ

Не трѣбва да ни учудва фактътъ, че Славейковъ сравнително по-малко се е влиялъ отъ български автори. Вижда се, малко отъ създаванията на неговитѣ предшественици и съвременници сж могли да го импулсиратъ творчески. При все това, погрѣшно е да се мисли, че той се развива самотно, изолирано отъ домашната срѣда. — Той усвоява безсѣзнателно онова, което е най-здро и пригодно за неговата природа: отъ баща си — култа му къмъ народното творчество и родното слово, отъ Ботева — поезията на Балкана, отъ Михайловски — енергичния морално-борчески позивъ, тъй хубаво изразенъ въ „Напредъ“, на който съответствува маршътъ на юнацитѣ въ „Кървава пѣсенъ“; отъ Вазова, колкото и недопустимо да изглежда това, патриотическия патосъ на „Епопея на забравенитѣ“. Не напомня ли по тона си напр. следното възклицание въ „Кървава пѣсенъ“:

О чудни времена! Брожение неприкрито, —
отъ него въздуха бѣ сякашъ заразенъ. . .